

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 155. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm5013/facsimile.pdf (tilgået 03. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dog, hvem er Ddningen, som hidsket faaer,
 Paa Gravens Rand foruden Stab saa retlig?
 Andægtig blotter han de hvide Haar,
 Dg stirrer op til Himlen saa forfrolig,
 Han knæler, see! han beder rørt i Sind,
 Dg milde Laarer rinde ned paa Kind,
 Men ogsaa han sin Frelser har fornægtet?

Det er min Fader, end paa Gravens Bred
 Han takker Gud som gav ham hielden Størke
 Til, mens et halvt Aarhundrede forleed,
 Sin Frelser at forkynde og at dyrke,
 Han beder for de mange Sjæles Røe,
 Som han opfostrede i Jesu Tro,
 Dg Vonnem smelter i en bellig Laare.

Hans Rok og Alt var Jesu Christi Tro,
 Dog blev han ei i Gjærningen tilskamme.
 For ham var Tro og Gjærning aldrig to,
 Thi Livet lysde af den indre Flamme;
 D, gid Enhver, som spotter fræk med Tro,
 Hans Ibræt stueb og den høie Røe,
 Hvormed han Livets Aftenbøn kan holde!

D, Fader! see! her er din yngste Søn,
 Du har suldbendt, og han skal nu begynde,
 Indslut mig om i Hjertets stille Bøn!
 At kraftelig jeg Ddet maa forkynde,
 At Synd og Hoemod som er altid nær,
 Maa flygte for de gode Kanders Hær;
 At ei min Dd min Tunge skal bestemme!

det er min Fader, end paa Gravens Bred
 Han takker Gud som gav ham hielden Størke
 Til, mens et halvt Aarhundrede forleed,
 Sin Frelser at forkynde og at dyrke,
 Han beder for de mange Sjæles Røe,
 Som han opfostrede i Jesu Tro,
 Dg Vonnem smelter i en bellig Laare.

Hans Rok og Alt var Jesu Christi Tro,
 Dog blev han ei i Gjærningen tilskamme.
 For ham var Tro og Gjærning aldrig to,
 Thi Livet lysde af den indre Flamme;
 D, gid Enhver, som spotter fræk med Tro,
 Hans Ibræt stueb og den høie Røe,
 Hvormed han Livets Aftenbøn kan holde!

